

Ik mis je

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild

Harlan Coben

Ik mis je

Verloren, maar niet vergeten...

Eerste druk 2014
Dertiende druk 2021

ISBN 978-90-225-9183-3
ISBN 978-94-6023-980-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6060-2 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Missing You*
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Antonio Guilem/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2014 by Harlan Coben
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Words and music to the song 'Demon Lover' composed by Michael Peter Smith,
Bird Avenue Publishing-ASCAP, © 1986, used with permission. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ray en Maureen Clarke

I

Kat Donovan liet zich van haar vaders oude barkruk glijden en wilde net O'Malley's uit lopen toen Stacy zei: 'Je zult het niet leuk vinden wat ik heb gedaan.'

Door de toon van haar stem bleef Kat abrupt staan. 'Wat?'

O'Malley's was vroeger een ouderwetse smerissenbar. Kats grootvader kwam er. Net als haar vader en al hun collega's van de New York Police Department. Tegenwoordig was het een yuppentent, een trendy, pretentieuze poseursbar, afgeladen met gasten in een sneeuwwit shirt onder een zwart pak, met een stoppelbaard van twee dagen, zorgvuldig gecultiveerd om er nonchalant-mannelijk uit te zien. Ze grijsden veel, deze doetjes met hun haar vol mousse en perfect in model, en ze bestelden Ketel 1 in plaats van Grey Goose omdat een of andere tv-reclame hun had verteld dat dát was wat echte mannen dronken.

Stacy keek snel om zich heen in de bar. Ontwijkingsgedrag. Dat beviel Kat niet.

'Wat heb je gedaan?' vroeg Kat.

'Wacht,' zei Stacy.

'Wat is er?'

'Een PB op vijf uur.'

Kat draaide haar hoofd naar rechts om te kijken.

'Zie je 'm?' vroeg Stacy.

'Ja, natuurlijk.'

Wat inrichting betreft was O'Malley's in de loop der jaren niet echt veranderd. Goed, de ouderwetse tv's waren vervangen door een reeks flatscreens waarop te brede beelden van diverse sportwedstrijden te zien waren – kon het iemand nog iets schelen hoe de Edmonton Oilers het deden? –, maar afgezien daarvan had O'Malley's de smerissenatmosfeer behouden, en dat was juist wat deze poseurs aantrok, het nep-authentieke, het achterhaalde idee dat er actie en spanning in de lucht hingen, waardoor de bar een soort Disney World-versie van zichzelf was geworden.

Kat was de enige smeris die er nog kwam. Alle anderen gingen na hun dienst meteen naar huis, of naar bijeenkomsten van de AA. Kat kwam hier om ongestoord op de oude kruk van haar vader te zitten, met de geesten van vroeger, en vanavond vooral met die van de moord op haar vader, die haar opnieuw achtervolgden. Ze wilde hier gewoon zijn en de aanwezigheid van haar vader voelen, om, hoe raar het ook klonk, er kracht uit te putten.

Maar dat konden de kwezels niet toestaan, of wel soms?

Deze specifieke PB – de afkorting van ‘potentiële boksbal’, ofwel iemand die je graag op zijn gezicht zou willen timmeren – had de klassieke PB-zonde begaan. Hij droeg een zonnebril. Om elf uur ’s avonds. In een slecht verlichte bar. Andere PB-zonden waren: een portefeuille die met een ketting aan je riem vastzat, om je hoofd geknoopte sjaaltjes, zijden shirts met twee of meer losse knoopjes, een overdaad aan tatoeages, met name symbolen van stammen of bendes, identificatieplaatjes terwijl je nooit in dienst had gezeten, en heel grote witte polshorloges.

Zonnebril grijnsde en stak zijn glas naar Kat en Stacy op.

‘Hij valt op ons,’ zei Stacy.

‘Draai er niet omheen. Wat zal ik niet leuk vinden?’

Toen Stacy zich naar haar omdraaide, zag Kat over haar schouder de teleurstelling van PB’s van veel te dure aftershave glimmende gezicht druipen. Kat had die blik al ontelbare keren gezien. Mannen vielen op Stacy. En dat was een understatement. Stacy was angstaanjagend mooi, op een manier waarvan je knieën tegen elkaar sloegen en alle vaste stoffen – tandglazuur, bot, metaal – smolten als sneeuw voor de zon. Mannen kregen last van slappe knieën en gingen domme dingen zeggen zodra Stacy in hun buurt kwam. Meestal heel domme dingen.

Daarom was het voor Kat eigenlijk niet zo verstandig om op te trekken met iemand die er zo uitzag als Stacy, aangezien de meeste mannen dachten dat ze geen schijn van kans hadden bij iemand als zij. Dat ze compleet onbenaderbaar was.

Kat, daarentegen, was dat niet.

Zonnebril richtte zijn blik op Kat en begon aan zijn poging. Het was niet zozeer lopen wat hij deed; het leek er meer op dat hij door zijn eigen slijm haar kant op kwam glijden.

Stacy moest zich inhouden om niet te gaan giechelen. ‘Dit gaat leuk worden.’

In de hoop hem te ontmoedigen keek Kat de man aan met een nietszeggende blik en een laetdunkende frons. Zonnebril liet zich niet af-

schrikken. Hij danste naar haar toe, bewegend op een deuntje dat alleen hij hoorde.

‘Hé, baby,’ zei Zonnebril, ‘heet jij soms Wifi?’

Kat wachtte af.

‘Want ik voel de connectie.’

Stacy barstte in lachen uit.

Kat keek hem alleen maar aan. Hij ging door.

‘Ik hou van kleine chicks, wist je dat? Jullie zijn zo lekker handzaam. Pirouettes draaiend als je boven op me zit. Ik zie het al helemaal voor me.’

‘Heb je hier wel eens succes mee?’ vroeg Kat.

‘Ik ben nog niet klaar.’ Zonnebril kuchte in zijn vuist, haalde zijn iPhone uit zijn zak en liet die aan Kat zien. ‘Hé, gefeliciteerd, baby. Weet je wie er boven aan mijn “nog te doen”-lijst staat? Jij.’

Stacy vond het prachtig.

Kat vroeg: ‘Hoe heet je?’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Hoe je maar wilt, baby.’

‘Wat dacht je van Lulhannes?’ Kat maakte de knoop van haar jasje los en liet hem de pistoolholster aan haar riem zien. ‘Ik ga nu mijn dienstwapen trekken, Lulhannes.’

‘Ongelofelijk, wat een vrouw.’ Hij wees naar zijn kruis. ‘Ze weet precies waar ik een stijve van krijg.’

‘Smeer ’m.’

‘Mijn liefde voor jou is als diarree,’ zei Zonnebril. ‘Ik kan die niet binnenhouden.’

Kat, verbijsterd, keek hem alleen maar aan.

‘Ga ik te ver?’ vroeg hij.

‘O, man, wat walgelijk.’

‘Ja, maar ik durf te wedden dat je die nooit eerder hebt gehoord.’

Daar had hij gelijk in. ‘Nou, smeer ’m. Nu!’

‘Echt?’

Stacy viel bijna op de grond van het lachen.

Zonnebril wilde weglopen, maar hij bedacht zich. ‘Wacht. Is dit een of andere test? Is “Lulhannes” misschien... een compliment of zo?’

‘Ga weg.’

Hij haalde zijn schouders op, wilde zich omdraaien, zag Stacy en dacht: waarom niet? Hij nam haar van top tot teen op en zei: ‘Mijn hoornvliezen smelten als ik naar je kijk.’

Stacy vermaakte zich nog steeds kostelijk. ‘O, neem me, Lulhannes. Hier, op de grond. Nu meteen.’

‘Echt?’

‘Nee.’

Lulhannes keek weer naar Kat. Kat bracht haar hand naar de kolf van haar pistool. Hij stak zijn handen op en liep achteruit weg.

Kat zei: ‘Stacy?’

‘Ja?’

‘Waarom denken dit soort gasten dat ze een kans bij me maken?’

‘Omdat je er vlot en leuk uitziet.’

‘Ik ben niet vlot en leuk.’

‘Nee, maar zo zie je eruit.’

‘Echt, als een loser?’

‘Nee, maar door het leven getekend,’ zei Stacy. ‘Ik vind het niet leuk om te zeggen, maar... dat is je aan te zien, en bij sukkel als hij schijnt dat een of ander hormoon los te maken waarvan ze compleet van slag raken.’

Ze namen allebei een slok van hun drankje.

‘Maar vertel op, wat zal ik niet leuk vinden?’ vroeg Kat.

Stacy keek naar Lulhannes. ‘Ik heb toch met hem te doen. Misschien moet ik hem een vluggertje gunnen.’

‘Begin nou niet weer.’

‘Hoezo?’ Stacy sloeg haar ellenlange benen over elkaar en glimlachte naar Lulhannes. Hij trok een gezicht dat deed denken aan een hond die te lang in een auto opgesloten was geweest. ‘Vind je mijn rok te kort?’

‘Rok?’ zei Kat. ‘Ik dacht dat het een ceintuur was.’

Stacy glimlachte. Ze was dol op de aandacht die ze kreeg. Ze hield ervan om mannen in bars op te pikken, omdat die in de waan waren dat een nachtje met haar hun hele leven zou veranderen. En ze vond het leuk omdat het deel uitmaakte van haar werk. Stacy runde een detectivebureau en had nog twee oogverblindende vrouwen in dienst. Hun specialiteit? Overspelige echtgenoten in de val lokken – letterlijk – en ontmaskeren.

‘Stacy?’

‘Hm?’

‘Wat zal ik niet leuk vinden?’

‘Dit.’

Stacy, nog steeds lonkend naar Lulhannes, gaf Kat een blaadje papier. Kat keek ernaar en fronste haar wenkbrauwen.

‘Wat moet dit voorstellen?’

‘KD8115 is je gebruikersnaam.’

Haar voorletters en het nummer van haar penning.

“‘HottestSexEvah’ is je wachtwoord. O, en het is hoofdlettergevoelig.’

‘En waar zijn die voor?’

‘Voor een website: YouAreJustMyType.com.’

‘Wat?’

‘Een datingsite op het net.’

Kat trok een gezicht. ‘Als je blijft, dat meen je toch niet, hè?’

‘Deze site heeft niveau.’

‘Dat zeggen ze ook van stripclubs.’

‘Ik heb je ingeschreven,’ zei Stacy. ‘Voor een jaar.’

‘Je maakt zeker een grapje, hè?’

‘Ik ben bloedserius. Ik heb wel eens wat werk voor ze gedaan. Ze zijn echt goed. En laten we eerlijk zijn: je hebt behoefte aan iemand. Je wilt het zelf ook. En hier zul je hem niet vinden.’

Kat slaakte een zucht, stond op en knikte naar Pete, de barkeeper, die eruitzag als een karakteracteur die altijd een Ierse barkeeper speelde, en die dat in werkelijkheid ook was. Pete knikte terug om aan te geven dat hij de drankjes op Kats bon zou zetten.

‘Wie weet?’ zei Stacy. ‘Misschien leer je de ware wel kennen.’

Kat draaide zich om naar de deur. ‘Of de zoveelste luhannes, dat lijkt me waarschijnlijker.’

Kat typte ‘YouAreJustMyType.com’, sloeg de entertoets aan en typte haar nieuwe gebruikersnaam en het nogal gênante wachtwoord in de vakjes. Ze fronste haar wenkbrauwen toen ze zag welke kreet Stacy voor haar profiel had gekozen.

Vlot en leuk!

‘Gelukkig heeft ze “door het leven getekend” weggelaten,’ mompelde Kat.

Het was na middernacht, maar Kat sliep nooit erg lang. Ze woonde in een buurt die veel te chic voor haar was, in West 67th Street bij Central Park West, in het Ateliergebouw. Honderd jaar geleden woonden er in het Atelier en de aangrenzende gebouwen, waaronder het befaamde Hotel des Artistes, vooral schrijvers, schilders, intellectuelen en kunst-

naars. De ruime, ouderwetse appartementen waren aan de straatkant, en de kleinere studio's aan de achterkant. Uiteindelijk waren de studio's omgebouwd tot appartementen met één slaapkamer. Kats vader, de smeris die had gezien hoe zijn vrienden rijk werden door niets anders te doen dan hun geld in onroerend goed te steken, had dat idee ook wel aantrekkelijk gevonden. Toen pa eens iemand het leven had gered, had de man hem het appartement voor de bodemprijs verkocht.

Kat was er ingetrokken toen ze in haar een-na-laatste jaar op Columbia University zat. Ze had de Ivy League-opleiding kunnen betalen met steun van een studiebeurs van de NYPD van haar vader. Het oorspronkelijke plan was dat ze rechten ging studeren en zou gaan werken bij een vooraanstaand advocatenkantoor in New York City, om eindelijk een eind te maken aan de vloek van het politiewerk, die al generaties lang op de familie rustte.

Helaas had het lot anders beslist.

Naast haar toetsenbord stond een glas rode wijn. Kat dronk te veel. Ze wist dat het een cliché was – een smeris die te veel dronk – maar soms ontstaan clichés met een reden. Ze functioneerde goed. Tijdens het werk dronk ze nooit. De drank had geen zichtbare invloed op Kats leven, maar als ze 's avonds laat iemand moest bellen of een beslissing moest nemen, gebeurde dat nogal eens wat... slordig. Dus had ze zich in de loop der jaren aangeleerd na tien uur 's avonds niemand meer te bellen of te mailen.

Toch zat ze hier nu, midden in de nacht, naar mannen te kijken op een of andere datingsite.

Stacy had vier foto's op Kats pagina geüpload. Kats profielfoto, alleen haar hoofd, was geknipt uit een groepsfoto, genomen tijdens een huwelijk, toen ze bruidsmeisje was geweest. Kat probeerde zichzelf objectief te zien, maar dat lukte absoluut niet. Ze vond het een vreselijke foto. De vrouw op de foto zag er onzeker uit, met een aarzelende glimlach, alsof ze bang was dat ze elk moment een klap kon krijgen. Alle vier de foto's – zag ze nu ze het pijnlijke ritueel van het bekijken onderging – waren geknipt uit groepsfoto's, en op elk ervan zag Kat eruit alsof ze ergens van schrok.

Goed dan, tot zover haar eigen profiel.

Op het werk kwam ze alleen met smerissen in contact. En ze wilde geen smeris als man. Smerissen waren prima kerels maar gruwelijk slechte echtgenoten. Dat wist ze maar al te goed. Toen grootmama ernstig ziek werd, was haar grootvader, die er niet mee om kon gaan, ner-

gens te bekennen geweest, totdat het... nou ja, te laat was. Grootpapa had het zichzelf nooit vergeven. Tenminste, dat was Kats theorie. Want hoewel velen hem als een held zagen, had hij last van slappe knieën gekregen toen het er echt op aankwam, en met dat idee had hij niet kunnen leven. Dus op een avond had hij zijn dienstwapen gepakt, van de bovenste plank in de keuken, waar hij het altijd neerlegde, was aan de keukentafel gaan zitten en...

Kaboem!

Ook haar vader nam het niet zo nauw en verdween soms dagen achtereen uit hun leven. Ma werd extra vrolijk wanneer dat gebeurde – wat het nog vreemder en beangstigender maakte – want ze deed alsof pa op een of andere undercoverklus was, of deed alsof hij nooit had bestaan, letterlijk uit het oog, uit het hart, en dan, soms pas na een week, kwam pa de keuken in walsen, fris geschoren, geurend naar aftershave en met een grote bos rozen voor ma, en deden ze allemaal alsof dit heel normaal was.

YouAreJustMyType.com. Zij, de vlotte, leuke Kat Donovan, zat op een internetdatingsite. Man o man, over wanhopige vrouwen gesproken. Ze pakte haar wijnglas, maakte een proostend gebaar naar het beeldscherm en nam een te grote slok.

In de normale wereld leek het niet langer mogelijk om een levenspartner te vinden. Seks wel, natuurlijk. Dat was doodsimpel. Dat was – daar kon ze niet omheen – waar het bij daten feitelijk om ging, en hoewel ze net zo veel hield van de vleeselijke geneugten als iedere andere vrouw, was het wel zo dat als je te snel met iemand in bed belandde, ook al koos je er zelf voor, de kans op een langdurige relatie al meteen een forse deuk opliep. Ze velde daar geen moreel oordeel over. Het was gewoon zo.

Ping, zei de computer, en er verscheen een omkaderd bericht op het beeldscherm.

We hebben matches voor je. Klik hier om te zien wie misschien wel perfect bij jou past.

Kat dronk haar glas leeg. Ze overwoog het nog eens vol te schenken, maar nee, ze had genoeg gehad. Ze maakte de balans van haar bestaan op en kwam uit bij de onmiskenbare maar onuitgesproken waarheid: ze wilde iemand in haar leven. Heb het lef het aan jezelf toe te geven, oké? Hoezeer ze ook altijd had gestreefd naar onafhankelijkheid, Kat wilde

een man, een partner, iemand die 's nachts naast haar in bed lag. Het viel haar niet eens zwaar het te erkennen. Ze was gewoon niet iemand die de rest van haar leven alleen wilde blijven.

Ze begon de profielen door te nemen. Wie niet waagt, die niet wint, waar of niet?

Pathetisch.

Sommige mannen vielen al af na een vluchtige blik op hun profiel-foto. Die vormde de sleutel, als je erover nadacht. De foto die iedere man zo zorgvuldig had uitgekozen, bood je op vrijwel alle mogelijke manieren een – heel bewuste – eerste indruk. Dus die sprak boekdelen.

En daarom, als je er bewust voor had gekozen een hoed op te zetten, was je automatisch een nee. Koos je ervoor geen shirt te dragen, hoe goed je er ook uitzag, een automatische nee. Had je een Bluetooth in je oor – tjonge, ben je zo belangrijk? – nee, dank je. Had je een plukje haar onder je onderlip, droeg je een vest, knipoogde je, maakte je vreemde handgebaren, droeg je een oranje hemd – persoonlijke afkeer – of had je je zonnebril in je haar geschoven, allemaal nee, nee, nee. En was je profielnaam ManStallion, SexySmile, RichPrettyBoy of LadySatisfier... hetzelfde verhaal.

Kat klikte er een paar aan die min of meer... benaderbaar leken. De beschrijvingen die ze van zichzelf gaven, ademden een deprimerende uniformiteit. Alle mannen op de website hielden van strandwandelingen, uit eten gaan, sporten, verre reizen maken, wijnproeverijen, theater en musea, actief zijn, risico's nemen en avonturen beleven... en tegelijkertijd waren ze er volmaakt tevreden mee om 's avonds thuis te blijven, naar een film op tv te kijken, een kop koffie en een goed gesprek, koken, een boek lezen, de simpele dingen van het leven. Alle mannen beweerden dat ze 'gevoel voor humor' de 'allerbelangrijkste eigenschap' van een vrouw vonden – ja, ja – totdat Kat zich ging afvragen of 'gevoel voor humor' geen eufemisme voor 'grote tieten' was. En natuurlijk gaf iedere man de voorkeur aan een vrouw die zowel slank als welgevormd was.

Dat leek al iets eerlijker, zo niet een voorwaarde.

De profielen gaven geen van alle een beeld van de realiteit. In plaats van gewoon op te schrijven wat en hoe ze waren, hadden ze gekozen voor een veel te mooie – en daardoor stompzinnige – beschrijving van hoe ze dachten dat ze waren, of hoe ze graag door een partner gezien wilden worden, of, wat het meest waarschijnlijk leek – een psychiater zou er een dagtaak aan hebben – hoe ze graag zouden willen zijn.

De persoonlijke details waren volop aanwezig, maar als Kat ze in één

woord zou moeten samenvatten, zou dat ‘onecht’ zijn. De eerste schreef: ‘Elke ochtend is het leven een leeg doek dat erop wacht beschilderd te worden.’ Klik, weg ermee. Anderen pronkten met eerlijkheid, door je herhaaldelijk te vertellen hoe eerlijk ze waren. Sommigen veinsden oprechtheid. En sommigen waren hoogdravend, opschepperig, onzeker of eenzaam. Net als in het echte leven, bedacht Kat. Maar de meesten deden gewoon veel te veel hun best. De geur van de wanhoop sloeg ervan af, in een verstikkende walm als van goedkope aftershave. Het constante gezeur over ‘maatjes’ was op zijn minst demotiverend. In het echte leven, wist Kat, is het vrijwel onmogelijk om iemand te vinden met wie we meer dan één keer uit willen, en toch geloven we om de een of andere reden dat we op YouAreJustMyType.com onmiddellijk degene zullen vinden naast wie we de rest van ons leven wakker willen worden.

Misleidend... of doet hoop tot in het oneindige leven?

Dat was de keerzijde van de medaille. Het was zo gemakkelijk om er cynisch over te doen en er de gek mee te steken, maar toen Kat mentaal een stapje terug deed, raakte de waarheid haar recht in het hart: elk profiel was een mensenleven. Overduidelijk, jawel, maar achter elk van clichés vergeven ‘vind me alsjeblieft leuk’-profiel zat een menselijk wezen met dromen, aspiraties en verlangens. Deze mensen hadden zich niet zomaar aangemeld, hun lidmaatschap betaald en informatie over zichzelf prijsgegeven. Als je erover nadacht: al deze eenzame mensen kwamen naar YouAreJustMyType – logden in en klikten de profielen aan – in de hoop dat het deze keer anders zou zijn, tegen beter weten in hopend dat ze eindelijk die ene persoon zouden ontmoeten die de belangrijkste in hun leven zou worden.

Wauw. Laat dat maar eens goed tot je doordringen.

Kat zat hier nog aan te denken, terwijl ze de profielen steeds sneller achter elkaar aanklikte en de gezichten van de mannen – allemaal naar de website gekomen in de hoop ‘die ene’ te vinden – als in een film voorbijvlogen, toen ze zijn foto zag.

Eén seconde lang, of misschien twee, konden haar hersenen niet geloven wat haar ogen hadden gezien. Het duurde nog eens een seconde voordat ze haar vinger van de muisknop haalde, de film van mannengezichten aan snelheid verloor en ten slotte tot stilstand kwam. Kat ging rechtop zitten en haalde diep adem.

Dit kon niet waar zijn.

Ze had als een idioot op de muisknop zitten tikken, met haar gedach-

ten bij de mannen, hun leven, hun verlangens en hun hoop, achter de foto's. Ze had haar geest – en als politievrouw was dit zowel Kats kracht als haar zwakheid – de vrije loop gelaten, waardoor ze zich niet meer concentreerde op wat ze voor zich zag, maar toch in staat was zich een beeld van het geheel te vormen. Bij haar werk hield dat in dat ze in staat was de mogelijkheden te zien, de ontsnappingsroutes, de alternatieve scenario's, de duistere gedaante die zich achter de obstakels, de rookgordijnen en de drogredenen verborg.

Maar het betekende ook dat Kat soms ontging wat zich vlak voor haar ogen afspeelde.

Ze begon langzaam te klikken op het pijltje dat naar links wees.

Hij kon het niet zijn.

Het beeld was niet meer dan een flits geweest. Het kwam vast door al dat denken aan de ware liefde, aan een zielsverwant, aan die ene met wie ze de rest van haar leven had willen slijten... wie kon het haar kwalijk nemen dat ze zich had laten meeslepen door haar verbeelding? Het was achttien jaar geleden geweest. Ze had hem een paar keer gegoogeld toen ze te veel ophad, maar meer dan een paar van zijn oude artikelen had ze niet gevonden. Geen recent werk. Dat had haar verbaasd, had haar nieuwsgierigheid geprikkeld – Jeff was een uitstekend journalist geweest – maar wat kon ze verder nog doen? Kat was in de verleiding geweest een uitbreider onderzoek naar hem te doen. Voor iemand met haar functie was dat niet zo moeilijk. Maar ze hield er niet van haar contacten bij het politieapparaat voor privé zaken te gebruiken. Ze had het ook aan Stacy kunnen vragen, maar nogmaals, wat voor zin zou het hebben?

Jeff was weg.

Een ex-geliefde laten volgen of hem alleen al googelen was ronduit pathetisch. Goed, Jeff was meer dan alleen een geliefde geweest. Veel meer. Zonder erbij na te denken ging Kats duim naar haar linker ringvinger. Daar zat niets. Maar dat was niet altijd zo geweest. Jeff had haar ten huwelijk gevraagd, had alles helemaal goed gedaan. Hij had de zegen van haar vader gekregen. Hij had voor haar geknield toen hij het vroeg. Geen malle fratsen. Hij had de ring niet in een of andere woestijn verstopt of zijn huwelijksaanzoek op het scorebord van Madison Square Garden laten zetten. Hij had het op de klassieke manier gedaan, romantisch en traditioneel, omdat hij wist dat zij het graag zo wilde.

Er kwamen tranen in haar ogen.

Kat bleef op het pijltje klikken terwijl een lange rij gezichten en kap-

sels aan haar voorbijtrok als sporters tijdens de openingsceremonie van de Olympische Spelen, en toen stopte haar vinger. Even staarde ze alleen maar naar het beeldscherm, zonder adem te halen en te bang om zich te bewegen.

Toen ontsnapte er een zacht kreetje aan haar lippen.

Het oude hartzeer was onmiddellijk terug. De stekende pijn voelde net als toen, alsof Jeff zojuist de deur uit was gelopen, nu, één seconde en niet achttien jaar geleden. Haar hand trilde toen ze die naar het beeldscherm bracht en zijn gezicht aanraakte.

Jeff.

Nog steeds zo verdomde knap. Hij was wat ouder geworden en had grijze slapen gekregen, maar man, wat stond het hem goed. Kat had dat altijd al geweten. Jeff was zo'n man die er met het verstrijken der jaren alsmear beter ging uitzien. Ze streelde zijn gezicht met haar vingertop. Er liet een traantje los uit haar ooghoek.

O man, dacht ze.

Kat probeerde zichzelf tot de orde te roepen, een stapje achteruit te doen om de dingen in perspectief te kunnen zien, maar alles draaide om haar heen en ze wist het niet te stoppen. Haar hand, die nog steeds trilde, pakte de muis en klikte op de profielfoto om die te vergroten.

Het beeldscherm lichtte op en daar stond Jeff, in een spijkerbroek en een flanellen shirt, met zijn handen in zijn zakken en ogen zo blauw dat je gekleurde contactlenzen zou vermoeden. Zo knap. Zo verdomde beeldschoon. Hij zag er slank en afgetraind uit, en nu, ondanks alles, laaide er een ander gevoel in haar op. Kat waagde een blik in de richting van de slaapkamer. Ze hadden destijds in dit appartement gewoond. Na hem waren er andere mannen in die slaapkamer geweest, maar niets van wat zich er had afgespeeld kwam zelfs maar in de buurt van wat ze er met haar aanstaande had beleefd. Ze wist dat het overdreven klonk, maar Jeff was in staat geweest elk deel van haar lichaam te doen zoemen en gloeien. En het was niet zijn techniek of grootte geweest die het verschil had gemaakt. Het was – hoe suf het ook klonk – vertrouwen geweest. Dat was wat de seks zo hemels had gemaakt. Kat had zich veilig bij hem gevoeld. Natuurlijk had hij haar wel eens geplaagd of uitgedaagd of haar bepaalde dingen laten doen, maar nooit op een manier dat ze zich kwetsbaar of opgelaten voelde.

Kat had zich bij een andere man nooit zo laten gaan als bij hem.

Ze slikte en klikte op de link van het profiel. Zijn persoonlijke motto was kort en – vond Kat – volmaakt: WE ZIEN WEL WAT ER GEBEURT.

Geen druk. Geen grootse plannen. Geen voorwaarden of garanties of hooggespannen verwachtingen.

We zien wel wat er gebeurt.

Haar blik ging naar zijn persoonlijke gegevens. In de afgelopen achttien jaar had Kat zich talloze keren afgevraagd wat er van zijn leven was geworden, dus was de eerste vraag die zich aandiende: wat was er nu in Jeffs leven gebeurd wat hem ertoe had gebracht zich op een datingsite in te schrijven?

Ze las: weduwnaar.

Nogmaals: wauw.

Ze probeerde het zich voor te stellen... Jeff was met een vrouw getrouwd geweest, had jarenlang met haar samengeleefd en haar liefgehad, en toen was ze overleden. Ze kon het niet bevatten. Nog niet. Ze hield het tegen. Dat gaf niet. Ga door met lezen. Geen reden om tijd te rekken.

Weduwnaar.

Daaronder de volgende verrassing: één kind.

Geen leeftijd of geslacht, maar natuurlijk maakte ook dat niet uit. Elke onthulling, elk feit over de man van wie ze met hart en ziel had gehouden, was groot nieuws. Hij had een heel leven zonder haar geleid. Waarom was dat zo verrassend? Wat had ze dan verwacht? Het einde van hun relatie was zowel abrupt als onvermijdelijk geweest. Hij mocht dan degene zijn die de deur uit was gelopen, het was haar schuld geweest. Hij was opeens weg, van het ene moment op het andere, net als het hele leven dat ze tot dan toe had geleid en voor ogen had gehad.

En nu was hij terug, als een van de honderd of misschien tweehonderd mannen van wie ze het profiel had aangeklikt.

De grote vraag was natuurlijk: wat ging ze hiermee doen?

Gerard Remington was maar een paar uur verwijderd geweest van zijn huwelijksaanzoek aan Vanessa Moreau, toen zijn wereld zwart werd.

Net als de meeste dingen in Gerard Remingtons leven was het aanzoek zorgvuldig gepland. De eerste stap: na uitgebreide research had Gerard een verlovingsring gekocht: 2.93 karaat, geslepen, helderheid vvs1, kleur F, halo gezet in een platina ring. Hij had de ring gekocht bij een gerenommeerde juwelier in Manhattans diamantdistrict in West 47th Street... niet bij een van die veel te dure grotere juweliers, maar achter in een winkeltje bij de kruising met Sixth Avenue.

Stap twee: hun vlucht, met Jet Blue Flight 267, zou die dag om 7.30 uur vertrekken van Logan Airport in Boston en om 11.31 uur landen op Sint Maarten, waar Vanessa en hij zouden overstappen op een *island hopper* naar Anguilla, die daar om 12.45 uur zou landen.

Stap drie, vier en de volgende: ze zouden uitrusten in hun villa van twee verdiepingen in het Viceroy-resort, met uitzicht op Meads Bay, een duik in het zwembad nemen, de liefde bedrijven, douchen, zich aankleden en dineren bij Blanchard's. Hun tafel was gereserveerd voor 19.00 uur. Gerard had het restaurant gebeld en Vanessa's favoriete wijn, een Chateau Haut-Bailly 2005 Grand Cru Classé, een bordeaux uit het Pessac-Léognan-district, zou geopend voor haar klaarstaan. Na het diner zouden Gerard en Vanessa hand in hand en op blote voeten langs de branding lopen. Gerard had de maankalender bestudeerd en had gezien dat de maan op dat moment bijna vol zou zijn. Na tweehonderdachttien meter lopen – hij had de stappen geteld – zouden ze aankomen bij een houten strandhuis waar overdag snorkels en waterski's werden verhuurd. 's Avonds was daar niemand. Hij had een plaatselijke bloemist opdracht gegeven de veranda te versieren met eenentwintig – het aantal weken dat ze elkaar kenden – witte calla's, Vanessa's lievelingsbloemen. En er zou een strijkkwartet op de veranda zitten. Op een

teken van Gerard zou het strijkkwartet ‘Somewhere Only We Know’ van Keane inzetten, het nummer waarvan Vanessa en hij hadden besloten dat het voortaan hún liedje was. Vervolgens zou Gerard, omdat ze allebei van traditie hielden, steunend op zijn ene knie voor haar gaan zitten. Hij had bijna voor zich kunnen zien hoe Vanessa daarop zou reageren. Ze zou naar adem happen van verbazing. De tranen zouden in haar ogen schieten. Ze zou haar handen naar haar gezicht brengen van pure vreugde.

‘Jij bent in mijn leven gekomen en je hebt het voor altijd veranderd,’ zou Gerard zeggen. ‘Als een ware katalysator heb jij dit brok klei genomen en het gevormd tot iets wat zo veel meer potentie heeft, iemand die zo veel gelukkiger is, en die meer bruist van het leven dan hij ooit had kunnen vermoeden. Ik hou van je. Ik hou van je met elke cel in mijn lichaam. Ik hou van elke vierkante millimeter van je. Jouw glimlach geeft mijn leven kleur en inhoud. Jij bent de mooiste en liefste vrouw van de hele wereld. Wil je mij alseblieft de gelukkigste man van de wereld maken en met me trouwen?’

Gerard moest zijn speech nog een beetje bijschaven, want die moest perfect zijn, toen zijn wereld zwart werd. Maar elk woord was waar geweest. Hij hield van Vanessa. Hij hield met hart en ziel van haar. En dat terwijl hij zeker geen romanticus was. In zijn leven hadden mensen hem vooral teleurgesteld. De wetenschap had dat nooit gedaan. Hij moest toegeven dat hij als vrijgezel altijd meer dan tevreden was geweest, in zijn strijd tegen microben en organismen, en terwijl hij nieuwe medicijnen en antistoffen ontwikkelde om die oorlog te winnen. Hij was uiterst tevreden geweest in zijn laboratorium bij Benesti Pharmaceuticals, of wanneer hij een vergelijking of formule uitwerkte op een schoolbord. Hij was, zoals zijn jongere collega’s zeiden, ‘van de oude stempel’. Hij hield van dat schoolbord. Het hielp hem als hij moest nadenken... de geur van het krijt, het witte gruis, neerdwarrelend of op zijn vingers, het gemak waarmee je alles kon uitvegen, want in de wetenschap bestonden er maar zo weinig permanente waarden.

Ja, het was vooral op die eenzame momenten dat Gerard zich uiterst tevreden had gevoeld.

Tevreden. Maar niet gelukkig.

Vanessa was de eerste persoon in zijn leven die hem gelukkig had gemaakt.

Nu opende Gerard zijn ogen en dacht: Vanessa had alles tot de tiende macht verheven. Geen vrouw had hem ooit mentaal, emotioneel en ja,

natuurlijk ook lichamelijk zo veel gedaan als Vanessa. Geen enkele andere vrouw, wist hij, zou dat ooit doen.

Hij had zijn ogen geopend, maar het was nog steeds donker. Even vroeg hij zich af of hij misschien nog thuis was, maar daar was het veel te koud voor. Hij hield de digitale thermostaat altijd op precies 22 graden Celsius. Altijd. Vanessa had hem vaak geplaagd met zijn precieze manier van doen. Er waren mensen geweest die Gerards behoefte aan orde omschreven als krampachtig of zelfs obsessief. Maar Vanessa had hem begrepen. Ze had er bewondering voor en beschouwde het als een extraatje. ‘Dat is wat jou tot een groot wetenschapper en een zorgzaam mens maakt,’ had Vanessa eens tegen hem gezegd. Ze had hem verteld over haar theorie dat mensen die we als excentriek beschouwden, de genieën van destijds, in kunst, wetenschap en literatuur, tegenwoordig, door diagnoses en medicijnen, meer in het gareel werden gehouden, om ze normaler te doen lijken, waardoor hun ideeën werden afgevlakt.

‘Genialiteit komt voort uit het abnormale,’ had Vanessa hem uitgelegd.

‘En ik ben abnormaal?’

‘In de meest positieve zin van het woord, liefste.’

Maar terwijl Gerard hieraan terugdacht, rook hij een geur die hij niet meteen kon thuisbrengen. Iets wat oud, vochtig en rul was, iets als...

Aarde. Rulle, omgewelde aarde.

Opeens werd hij overvallen door paniek. In het donker probeerde hij zijn handen naar zijn gezicht te brengen. Dat kon hij niet. Zijn polsen waren geboeid. Met touw, of... nee, met iets dunners. IJzerdraad? Hij probeerde zijn benen te bewegen. Ook die waren samengebonden. Hij spande zijn buikspieren en probeerde zijn beide benen op te trekken, maar zijn knieën stootten tegen iets aan. Iets wat als hout klonk. Dicht boven hem. Alsof hij in een...

Hij begon te kronkelen van angst.

Waar was hij? Waar was Vanessa?

‘Hallo?’ riep hij. ‘Hallo?’

Gerard wilde rechtop gaan zitten, maar er zat ook iets om zijn borst. Hij kon zich niet verroeren. Hij wachtte tot zijn ogen aan het duister gewend waren geraakt, maar dat gebeurde niet snel genoeg.

‘Hallo? Is daar iemand? Alsjeblijft, help me!’

Nu hoorde hij een geluid. Recht boven hem. Het klonk als geknerp, of geschuifel, of...

Als voetstappen?

Voetstappen recht boven hem.
Gerard dacht na over het duister. Dacht na over de geur van aarde.
Het antwoord was opeens overduidelijk, ook al sloeg het nergens op.
Ik lig onder de grond, concludeerde hij. Ik ben begraven.
En toen begon hij te schreeuwen.

Kat was eerder knock-out geweest dan dat ze had geslapen. Zoals op elke werkdag werd ze om zes uur gewekt door haar iPod, die een van haar favoriete nummers afspeelde. Deze ochtend was dat 'Bulletproof Weeks' van Matt Nathanson. Het ontging haar niet dat ze wakker werd in hetzelfde bed als dat waarin ze al die jaren geleden met Jeff had geslapen. De wanden van de kamer waren nog altijd betimmerd met donkere houten schrootjes. De vorige eigenaar van het appartement was violist bij het New York Philharmonic geweest en het was zijn idee om het hele appartement, alle zestig vierkante meter, er te doen uitzien als het interieur van een ouderwetse oceaanstomer. Overal waar je keek zag je donker hout, met patrijspoorten als ramen. Jeff en zij hadden erom gelachen en er melige, dubbelzinnige grappen over gemaakt, over het schip laten deinen, of kapseizen, of waar is de reddingsboot... dat soort dingen.

De liefde maakte kleffe grappen blijkbaar aanvaardbaar.

'Dit appartement,' zei Jeff dan, 'past helemaal niet bij jou.'

Hij zag zijn nog niet afgestudeerde verloofde natuurlijk als veel te fris en te vrolijk voor een ruimte als deze, maar nu, achttien jaar later, zou iedereen die hier binnenstapte vinden dat Kat er perfect thuishoorde. Zoals echtgenoten met het verstrijken der jaren steeds meer op elkaar gingen lijken, had ze wel eens gehoord, was zij steeds meer op haar appartement gaan lijken.

Even overwoog Kat in bed te blijven om nog wat slaap in te halen, maar haar yoga begon over een kwartier. Haar leraar, Aqua, een kleine travestiet met een schizofrene persoonlijkheidsstoornis, accepteerde alleen levensbedreigende situaties als excuus om niet te komen. Bovendien zou Stacy er ook zijn, en Kat wilde haar vertellen over het onverwachte weerzien met Jeff. Kat trok haar yogabroek en een topje aan, pakte een flesje water uit de koelkast en wilde naar de deur lopen. Haar blik viel op de computer op het bureau.

Ach, even kijken kon toch geen kwaad?

De homepage van YouAreJustMyType.com stond nog steeds in beeld, hoewel ze haar na twee uur inactiviteit hadden uitgelogd. Ze adverteerden met een spectaculair kennismakingsaanbod voor nieuwkomers (wie zou je anders een kennismakingsaanbod moeten doen?): een hele maand onbeperkte toegang (wat dat ook mocht betekenen) voor slechts \$ 5,74, discreet (hoezo “discreet”?) afgeschreven van je creditcard. Gelukkig voor Kat had Stacy haar een heel jaar cadeau gedaan. Jippie!

Kat typte haar gebruikersnaam en haar wachtwoord in en gaf een tik op de entertoets. Ze had reacties van een paar mannen, maar sloeg er geen acht op. Ze ging rechtstreeks naar Jeffs pagina, die ze natuurlijk meteen apart had gezet.

Ze klikte op de antwoordknop. Haar vingers zweefden boven het toetsenbord.

Wat moest ze schrijven?

Niets. Of in elk geval niet nu. Eerst over nadenken. Bovendien had ze geen tijd. Ze moest nu naar yoga. Kat schudde haar hoofd, stond op en liep het appartement uit. Net als elke maandag, woensdag en vrijdag jogde Kat naar 72nd Street en liep Central Park in. De burgemeester van Strawberry Fields, een performanceartiest die leefde van de gulle gaven van toeristen, was al bloemen aan het leggen op het mozaïek van het John Lennon Imagine-monument. Hij deed dat bijna elke dag, maar meestal niet zo vroeg in de ochtend. ‘Hé, Kat,’ zei hij, en hij gaf haar een roos.

Ze pakte hem aan. ‘Morgen, Gary.’

Kat liep door, haastte zich langs Bethesda’s Terrace. Het was nog stil op het meer, geen enkele boot, maar het water uit de fontein glinsterde als een kralengordijn. Kat nam het pad naar links, dat langs het standbeeld van Hans Christian Andersen liep. Tyrell en Billy, twee dakloze mannen – als ze tenminste dakloos waren, want wie weet woonden ze wel in het San Remo en trokken ze alleen vieze kleren aan – zaten zoals elke ochtend op een bankje gin rummy te spelen.

‘Kontje ziet er goed uit, meisje,’ zei Tyrell.

‘Het jouwe ook,’ antwoordde Kat.

Tyrell vond dat prachtig. Hij stond op, keerde haar zijn rug toe, zwaaide zijn achterste een paar keer heen en weer, gaf Billy een high-five en liet daarbij zijn kaarten vallen. Billy werd boos.

‘Raap die kaarten op,’ riep hij.

‘Rustig aan, wil je?’ zei Tyrell, en tegen Kat: ‘Heb je yoga vanochtend?’